

מסורת הש"ס

(א) פרה פ"ט מ"ו, (ב) מנחות
 כג. [ביצה לח:], (ג) [מנחות
 כג:], (ד) [חולין עא. מיר ג.],
 (ה) שמשעבדה בשמחותה ששאל
 הרבז והס"ד. ז"ק, (ו) כמו אה
 הויא טומאה כמאן. ז"ק,
 (ז) כוית צבדי. ז"ק, (ח) תורת
 נלל ורקב כמו. ז"ק,
 (ט) דמטמאין לשפיר. ז"ק,
 (י) צרוב וטומאה קלה כו'
 הד"א. ז"ק, (כ) הרבז. ז"ק,

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

אחלה לר"א דלמך שאני אומר מי חשבינן להו כטוהרין לגמרי וקאמר
ואכלכלנו נקדושי או ילושו: **מה עטם**. לא חשבינן להו חולין גמורין ^א לרבען
כיוון דבטולה יין לר"א הוילי וזאת ליה שאני אומר: **גוריה שמא יצא**
יין. דלי חשבינן להו טוהרין לגמרי איכא למיחש כי הוה ליה קב שאר
חולין טמאין מיייתי יין לה ומערב
ליה בקב ועוד ממנו זרע וקסבר
^ג (ג) אייבטלה לקב קמח דהוא דהאי
קב ועוד וכיון דליכא בזהאי קב ועוד
משהו אחד ממנה טמא מן התרומה
טמאה שנפלו שם ובטלינן עכשיו
ומואל טמא ראשון את טמא שני
ווינעור מתורת יין טהורה ומאטרק
עס זל והוה להו פלגא ופלגא ולא
מייבזה. אלמא טומאה שבטלה חזרה
וינוערה מתורת טהרה: **א"ל אם**
טומאה עוררם את טומאה טהרה
יעורר את הטומאה. בתמיה. כלומר
מיס שבקדרה שטהורים היאך יעוררו
מיס שצניר לטמא: **אייסיבוי**. לרבי
ירמיה: **אפר כשר**. של פרה אדומה:
אפר מקלה. אפר דעלמא: **לטמא**.
זה הנוגע זה כדכתיב והנוגע בני
הגדה יטמא (מדרבנן: ^ט) **ואי אמרם**
טומאה. יתמטבטלה ברוב לא בטלה
לגמרי אלא כמאן דליחיה דמי דאי
משכחת טומאה אחריית מאטרפת
בזהה נהי דהאי אפר יין צמגע לא
מטמא לכיון דרובו טהור אמרינן
באפר מקלה נגע שזוא הרוצ אכל
במשא מיהא ליטמא דהא מ"מ
הטומאה נשא והסטי וקו"ל דמי
בטמא ואפר חטאת מנומאין במשא
בפ"ק דיומא (דף יז.) **יין בטילה**
בשחוטא. חתיכת נזילה שנתערבה
בשתי חתיכות שחוטות בטלה נזלה
ברוב מלטמא דמין בשאינו מינו
בטל והאי מין בשאינו מינו הוא:
דאי אפשר לשחוטא שסיעשה נזילה.
^י (י) ומאן דגרסינן שאי אפשר לנזילה
שסיעשה שחוטא בשחוטא היא דלא
אפשר לנזילה שתהא לה תורת

ששחוטה שלא תטמא כלום כגון כי מסרחה לה י"ו פרהה טומאה מינה
 כדלמארמין לקמן [ע"ב] הראיה לגר קרייה נבילה והכי מפרש בזמחות
 כצפרק הקומץ רבה [כג.]: ואי אמרת טומאה שצטלה כמאן דליחא דמיא
 דליי משכחת טומאה אחרייני חזרה ויטערה ה"ו נהי דצבעה לא מטמא
 דללא חזליין אחר י"ו חתיכת נבילה ה' בשמים דשחוטה: אינה מטמאה
 ולא בצבע ולא במשא. ואוקימנא לעיל משום ביטול ברוב נגעו זה
 וואי טומאה המתצטלת ברוב כמאן דליחא דמי טמא במשא:
 טומאה חמורה. דהיינו משא: עד לגר עד שהיה ראוי לאכילת
 גר תושב אבל אם סרחה ואינה ראוי לגר חו לא מטמאה במשא
 אבל

בִּיטוּל בְּרוּךְ מֵשׁוֹם דְּסוּף סוּף הָרִי נוֹשָׁא חַיִּית נְצִילָה וְלַעֲנִין אִיֶּסוּר
(וַחֲסִידִים דף קט) דְּפִיגּוּל וְנוֹתֵר וְטַמֵּא שֶׁנֶּלְקָן זֶה בָּזֶה וְאִכְלָן פֶּטוּר
אִיֶּסוּרִין מִבְּטָלִין זֶה אֵת זֶה מִשְׁמַע דְּבַהֲיָתֵר פִּשְׁטָא לִכְיֵעַ דְּמִבְּטָל
טַמֵּא יֵהִי פֶטוּר אִפִּי הִיא אֲרֻכָּה בְּכַדִּי אֲכִילָה פֶרֶס אִעִיג' דְּמַה
בְּבִטּוּלִין (דף קט) וְלִבְטֵל בְּרוּכָא וְנִשְׁנִי בְּרִיה שְׁאִנִּי מִשְׁמַע דְּאִיֶּסוּר
בִּינָה ^ל (דף קמ) גְּבִי לִבְטֵל מִים וּמִלָּה לְגַבִּי עִיסָה מִיִּיתִי עֵלָה נִתְעַ
מִבְּטָל בִּיטּוּל וְיִי' לְלַעֲנִין אֲכִילָה כֵּן מִשְׁחָה וּמִשְׁחָה שְׁכַנְכֵּן בְּנִית
דְּטַעוּר וְאִעִיג' דְּמִסְתַּבֵּר לְטוּמַתָּא מִשָּׁא גּוֹפִיָּה אִילָּה אִתָּא מִדְּרַבָּן
אִיֶּסוּר דִּלָּא דְּמִי מִנְעִמָּה דְּפִרְעִישׁ: הַנִּהְיָא בְּרַב פְּרָא ב'י' מִי
(לף) וּמִנְעָם בִּיטּוּל בְּרוּךְ הוּא כְּדִמְפְרָשׁ ר' יוֹחָן בְּהִדְיָא בְּפֶרֶק הַמִּפְסָה
כְּכַעֲמָה דְּר"א בְּן יַעֲקֹב וּמַהֲהִיא הוּא מִנִּי לֶאֱקָשׁוּי אִפִּי לְבַר פִּי
בְּאֵחָל אִלְמָה טוּמַתָּה כְּמָאן לִיתָא וְיִי' לְהוּא מִנִּי לְחֻוּי ^ל כְּרִי'־
בְּנִצּוּל צוּרָה דְּהָא נָפַל שְׁכַנְיָא אִין עֵלּוּ לֹא תוֹרַת בִּשְׂר וְלֹא תוֹרַת
יֵשׁ כֵּאֵן הוּא ^ל דְּמִטְמֵאִין שְׁפִיר לְפִיֶּךָ לְרַבִּי יוֹחָן כְּשֶׁנֶּטֶל כָּל שָׂחָה
^ל מִנְעָם בְּנִצּוּל צוּרָה וְעוֹד יִי' לְהוּא מִנִּי לְשׁוּנִי הִיא דְּנִדָּה
הֵא דְּלִאֲטַרְיָךְ עֵלִי רַבִּי יוֹחָן טַעמָה מִשְׁחָה בִּיטּוּל בְּרוּךְ לְפִי סָבִי
טַעמָה דְּבִיטּוּל ^ל בְּרוּךְ: מוֹמָא קֹדֶם עַד כִּבְבָּ. בְּנוֹמָאֵר
כָּל הַמְּיוּדָה לֹאֲכֹל אִם טַעַם עַד שִׁפְסַל מִלֵּאכֹל לְכַבֵּל וְנִשְׁמַרְטֵר
וְחֹמֶרֶת מִטַּעַם מִגַּע דְּלִאֲמִר' בְּדַם הַלֵּידָה נִגַּע שְׂחָה ^ל וְיִי' אִי
בִּיטּוּל בְּרוּךְ נִגְעוּ בָּה ^ל וְאִין נִרְאָה דְּכָל טוּמַתָּה נְצִילָה בִּין מִגַּע בִּי

ההרוב הרחוק לטמא. אם רוב הוא אפר פרה מטמא כדכתיב והנפש הנוגעת טמאת הערב: ואי אמרת טומא נגעה כבהוהו דפרה: בטמא מיהא ליטמי. אינשא כולו הרי שי בורפרה: אין הכי נמי אהיאתר עלה איהו. איין דאמרת טמא כמאן דאיהיה דמאי: אישיחי, רבדימי: ומפרקי תלמודא מיהא לאקשיא אישיחי שני שנספלה מלאכול לגו: וטומאה קלה. טומאת אוכלין בכביצה לעולם מטמא עד לאינין ראוין לכלב

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

סדר אבמל'ניהו ברובא. מימיה מה יועיל הא אין מבטלין
[אשכנזי] לכתחלה ואפי' שוגג אס בטלו אינו מבטול למד'
בגיטין (דף נד:) נפלו ונתפלעזו אין בשוגג ב' בחזיר לא יעלו
מיהו אריכל למד' התם בשוגג יעלו ושמה אס חציץ שוגג כשסבור
שמותר לבטל: וז"ל אמרת שוממא

במאן דאיתיה ב'י. ממון פ'י הקוטנס
משמע שזל לדקדק לחץ טומאה
עוררת טומאה מדחשבינן טומאה
כמאן דלימא וזה אינה סוגיה שש"ס
שיבא אביי להקשות על עמנו פ' דפי'
לטומאה עוררת טומאה ועוד דתיקשי
ליה ממנמי' אלא אפילו לא חשיבא
טומאה כמאן דאיתא מ"ד חזין הוא
על טומאה שעוררת טומאה (ד) דלי'
נמי לא הוה טומאה כמאן דאיתא:
נבילה במל' בשחופה. ומסיק
לענין מגע אבל לענין

מטעם מטמא ועל כרחין כשיש נזבילה
 כזית במקום אחד דלי לאו הכי
 במשא יאכל מטמא כדמורה דהעור
 והרוטב (וחזין קד:) דשני חלאי זיתים
 נזבילה שתחבס בקיקס אפילו הולין
 והציא כל היום כולו טהור אלף
 היכא במרודד ודבוק זה בזה קלת
 ותימה אי נגע בכל הזיתים אמאי
 טהור דאפי' נגע בכלו משמע דטהור
 דמוריד למשא ומיהו היכא דלא נגע
 כולו צבת אחת אלף נגע זה וחזר
 ונגע זה אפשר דטהור כיון דבכל
 פעם שנוגע אין יודע יא שיהא נוגע
 בטומאה ולא הוי גמי ספקה טומאה
 ברשות היחיד כיון דצטלה ברוב
 יא ועוד יא לפרש כשינימוח הכל יא
 נזילה ושחטה הוי כמו מרודד ואמאי
 ספיר אפי' לר"ע דהעור והרוטב
 (ג' סא) דאע"ג דפליג התם אפי'
 במרודד דלא מטמא במשא היינו
 צעור אצל במרודד בקיקס אפילו
 ר"ע מודה דקאמר התם ומודה ר"ע
 בשני חלאי זיתים שתחבס בקיקס
 והסיטן שהוא טמא ומוקי ליה במרודד

ואפילו לא יהא הסיטון דהאס דוקא אלף אפי' כמגע מטמא דלי
במגע לא מטמא לא הוה מטמא במשא מ"מ כהני דהבא לא מטמא
במגע דבטל ברוב וקאם תימה דיון י"א דחשיב הכא חיבור
בזמרווד בקסם מההוא טעמא דמטמא במשא משום טעמא דמאן
דליתא דמיא מההוא טעמא גופיה טמאא במגע ויש לחלק ואת'
י"א ויוון דלא אתי הכא לכלל מגע היכי מטמא במשא לר"ע וי"ל
דה"מ כגון קולית חתומה שאין יכול ליגע או כגון שני חפצי זימים
על העור דפליגי ר' ישמעאל ור"ע אבל הכא דליתא י"א שם שיעור
טעמאא במקום אחד ובר מגע הוא אלף דאין ידוע אחיה בא לכלל
מגע קרינא ביה ואת' מאי שאל לענין טעמאא משא לא מהני
דאפילו איסורין מבטלין זה את זה דאמר ר"ל בפרק התערוכות
ע י"א ח"א שאל יריבה מין על חבירו ויבטלנו ודיק מניה ש"מ
שן הרי איסור ואל' י"א נליש תימחה הגבילה והשמות הא"ע דבמשא
טל ברוב בכ"מ כי לא הוי ברירה או את שדרו וכל שדרו ובסוף
קב חטיון של חבירו בקדים שלו דנהי דלר' יהודה לא בטל לרבנן
ליעשה קמא קמא בטל ברוב היתר דומי למגע כשנגע וחזר ונגע
אח נבטל ברוב מ"מ נהי דגזור רבנן לענין משא לא גזור לענין
חפצי לא פריך מההיא דר"ש דלעיל דנימוק הולד עד שלא ילא
(גמ' ט.) ולעיל נמי קאמר דאמר דבר אחד משמע דטעמא דר"ש
דבדי טעמאא מת לא שאל טעמא דר' ר' ודליתא לגר ומדליתא מטמאה
י"א בפרק המפלט (טז ז' ס:) דמפרש טעמא משום
עצמות ולא י"א חולין כמו שפי' בזה ח"א מטעמא דמת שלם
ומנו דם הלידה טהור דמו ליכא הכא מת שלם ור"ל מטהר ליה
מן דאמר אין מהאלי וחזר ומהאלי: **בזבחה** חמורה עד צ"ב.
ו' דלית ליה אחת זו ואחת זו עד לכלל אבל לבר פדא י"א בלא
פשיטא ליה לכולהו דעד לכלל קתנה טהרות (פ"א משנה ו')
ד' טעמאא אחת נמי משא וטעמא דהיינו מגע ואת' דאין
השאל לפיכחו איז נמי לבר פדא הא דא"ר יוחנן לעיל משום
משא קורא טעמאא חמורה והוא עד לגר דהא דריש טעמאא בסמוך

מאן דאיתא ולא מתבטל דלאחר שבתלא ברוב חזרה וניעוריה נהי דבמגע לא מטמא כיון דנתערב לא והאמר רב חסדא בגולה בטיל כר. כדפרשינן בקהוקץ במנחות: אכן ע"ר חייא מתניין לה דתני' ר' חסדא: סוטהא טומאה טורחיה חררתה ומשום הכי אינה מטמא במגע: הניחא לבר דאיתא דאמר סוטהא חסדא: אי חררתה דנמי משום הכי לא מטמא במגע דאיתא ראייה לגבי סרוחה חזרה: פלא אלא לר' יוחנן וכו':

כג.

בַּה א ב מִי פִטְיוֹ מֵהֶלֶל
 פֶּרֶה הִלְכָה ד׃
 בּו ג מִי פִ״א מֵהֶלֶל שֶׁאֵל
 אֲבוֹת הַטּוֹמָמוֹת הֵלֵׁן׃
 ד [מִי פִ״ד מֵהֶלֶל זְכוּרוֹת
 הֵלֵׁל יֵא טוֹשֶׁ״ע יִיד סִי שְׁטוֹ
 סַעֲרִי׃

ה [מיי] פ"א מהל' שאר
אבות הטומאות הל' טז]:
בז ו ז מיי שם הלכה יד
[דע דשם הל' יג וע"ש
פ"ג הל' יא וע"ש פ"ד הל'
יב ועוד בפ"ב מהל' טומאת
אוכלין הל' יח פסק כרבי
יוחנן]:

הגהות הב"ח

(ח) גמ' אומאי דנהי דבמגע
לא מטמא וכו' אישתיק א"ל
למא שמי: (צ) שם לכלב
הא ודאי לא חזיא: (ג) רש"י
ד"ה גזירה וכו' וקסבר
איבטלינהו לקב קמא:

שיטה מקובצת

[illegible]

(א) נראה דגרס צרש"י דאזלין
אחר הרוב ואמרינן כו'.